

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **O. H. J. A.**, narozen „X“, státní příslušnost: Irák, bytem „X“, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, se sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2018, č. j. KRPU-147413-17/ČJ-2018-040022-ZZ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 24. 7. 2018, č. j. KRPU-147413-17/ČJ-2018-040022-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 06. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinkské nařízení“) a podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 23. 7. 2018 ve 13.50 hodin.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil vážné nebezpečí útěku a nedostatečně vyhodnotil existenci systémových nedostatků azylového řízení v Chorvatsku a Bulharsku ve smyslu ustanovení čl. 3 odst. 2 dublinkského nařízení. Dále žalovaný porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52, § 68 odst. 2, 3, čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobou napadenému rozhodnutí chybí přezkoumatelnost a objektivní zdůvodnění existence vážného nebezpečí útěku a nemožnosti uložení mírnějších opatření, nedostatečně byla vyhodnocena i možnost realizace předání do Chorvatska či Bulharska. U žalobce nehrozí nebezpečí útěku, neboť vždy respektoval pravidla azylové procedury a vždy vyčkal do konce svého azylového řízení. V Chorvatsku byl žalobce ve vyhošťovací vazbě, odkud byl posléze propuštěn a byla mu vydána povinnost opustit území. Zpět do Iráku se z bezpečnostních důvodů vrátit nemůže, tudíž pokračoval dále do Německa za svými příbuznými. Zajištění je nejtvrdějším dostupným prostředkem a postupem, který může za splnění zákonných podmínek správní orgán zvolit. Jde tedy o řešení vyhrazené těm případům, které nemůžou být řešeny jinak, např. uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců anebo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalovaná rovněž nedostatečně vyhodnotila možnost realizace předání do Bulharska. Přitom ještě v roce 2017 evropské soudy rušily dublinkská předání do Bulharska. Také české soudy jako Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci vedené pod sp. zn. 41 A 10/2016 či Krajský soud v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 32 A 15/2017 zrušily předání do Bulharska. Ze zprávy Amnesty International o situaci v Bulharsku za rok 2017/2018 vyplývá, že lidskoprávní organizace registrovaly stížnosti na špatné zacházení s uprchlíky a žadateli o azyl a také na špatné podmínky v detenčních zařízeních. Tvrzení, že Chorvatsko i Bulharsko jsou považovány za bezpečné země, není dle žalobce dostačující. I když se situace ohledně přijímání žadatelů o azyl v Bulharsku zlepšila, správnímu orgánu byla známa situace v Bulharsku v roce 2017. Žalovaná se měla, vzhledem k evidentním problémům s azylovým řízením a přijetím žadatelů o azyl, zabývat podrobněji situací v Bulharsku.
3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby. Dále poukázala na to, že na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí se zabývala nejen zákonnými podmínkami zajištění pro existenci vážného nebezpečí útěku, ale poukázala i na konkrétní okolnosti ve věci žalobce včetně toho, že žalobce sám uvedl, že chce cestovat do Německa. Otázkou možného uložení zvláštních opatření za účelem vycestování se žalovaná podrobně zabývala na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž odkázala i na ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplývá, že policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o cizince, u něž je zřejmé, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu, což v případě žalobce je dáno. Alternativu zajištění v podobě rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky nemohla žalovaná ani zvažovat, neboť žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem. Žalobcem zmiňované rozsudky krajských soudů na žalobcovu věc nedopadají. Žalovaná se navíc podrobně zabývala možnými překážkami realizace předání žalobce, přičemž žalobce neuvedl žádné možné překážky bránící mu v jeho návratu do Bulharska či Chorvatska, ale sám uvedl, že mu v návratu nic nebrání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 23. 7. 2018 ve 13.50 hod. zajištěn poté, co byl kontrolován Policií ČR v mezinárodním vlaku EC 378 v Ústí nad Labem ve směru Berlín, SRN. Žalobce disponoval pouze neplatným cestovním pasem Iráku bez schengenského víza. Doklad opravňující ho k pobytu na území České republiky neměl.
8. Žalobce v podání vysvětlení uvedl, že dne 18. 6. 2012 odcestoval z Iráku kvůli etnickým čistkám šíitských milicí. Poté, co překročil hranici do Bulharska, byl zadržen a požádal o azyl. Ten byl zamítnut a tak žalobce odešel v roce do Srbska a následně Chorvatska, kde opětovně požádal o azyl. V Chorvatsku byl rovněž po dobu tří let, dne 18. 7. 2018 ho propustili z vyhošťovací vazby a dostal rozhodnutí o nutnosti opustit Chorvatsko. Rozhodl se cestovat do Německa, což byla jeho cílová destinace, neboť v Německu žijí jeho dva bratři a další vzdálení příbuzní. V Německu chtěl znovu požádat o azyl, protože jeho předchozí žádosti v Bulharsku a Chorvatsku byly zamítnuty. Přes území České republiky pouze tranzitoval, bratři mu měsíčně posílají asi 50 Euro, finanční prostředky nemá, neboť u sebe má jen asi 30 Euro, k České republice nemá žádné vazby. Do Chorvatska i Bulharska se může vrátit, nic mu tam nehrozí, jen tam nedostal azyl a byl vyhoštěn. Pokud by byl propuštěn, cestoval by do Německa, kde by požádal o azyl. Je si vědom toho, že na území Evropské unie může pobývat jen s platným pasem a vízem něco oprávněním k pobytu, kterými ovšem nedisponuje.
9. Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
11. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
12. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
13. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
14. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).
15. Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, vyplývá, že v rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle dublinského nařízení se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jestliže námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, a pokud správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o jejich existenci nejsou důvodné pochybnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Žalované žalobce vytýká, že se dostatečně nezabývala vážným nebezpečím útěku dle ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ani možností uložení mírnějších opatření než je zajištění. Soud konstatuje, že na str. 6 a 7 žalobou napadeného rozhodnutí jsou v uvedeném směru dostatečně vyjádřeny úvahy žalované, která poukázala na to, že z jednání žalobce je zřejmé, že nehodlá vycestovat z území schengenských států ani členských států Evropské unie, neboť odcestoval z Chorvatska po zastavení řízení o žádosti o azyl a nelegálně cestoval přes Slovinsko, Rakousko a Českou republiku do Německa, a proto je u něj dáno vážné nebezpečí útěku. K uložení mírnějších opatření (zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců) žalovaná poukázala na to, že žalobce nemá na území České republiky žádné vazby, finanční prostředky a nemá cestovní doklad ani povolení k pobytu, a tak se nemůže ani na území České republiky zdržovat a mírnější opatření u něj nepřicházejí v úvahu. Na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala i tím, zda nedochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení Bulharska a vyhodnotila, že tomu tak není. Soud tak uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí jako plně srozumitelné a přezkoumatelné, takže bylo možno přejít k meritornímu posouzení věci.
17. Soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (www.nssoud.cz), ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat.
18. Nejvyšší správní soud rovněž v minulosti vyslovil, že pokud měl cizinec setrvat na území státu do rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tuto povinnost porušil a vydal se do jiného státu, aby zde podal novou žádost, lze rozumně očekávat, že opětovně nevyčká svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Zvláště, když již v minulosti prokázal, že neváhá vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž hranice nelegálně překračuje (např. rozsudek ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48, či rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 Azs 126/2016-25, dostupné na www.nssoud.cz).
19. Jak vyplývá ze shora uvedené rekapitulace případu žalobce, včetně tvrzení samotného žalobce, tento cíleně směřuje za částí své rodiny do Německa. V Bulharsku podal žalobce žádost o azyl jenom proto, že byl na hranicích na své cestě zadržen. Žalobce na jednu stranu vyčkal ukončení azylových řízení, na druhou stranu jejich negativní výsledek nehodlá respektovat a opustit území Evropské unie, ale naopak jeho cílem je dostat se do Německa, kam by směřoval i v případě propuštění ze zajištění. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje žádnými finančními prostředky ani vazbami na Českou republiku, neboť ta byla pouze tranzitní zemí, není pochyb o tom, že by se po svém propuštění snažil okamžitě pokračovat ve své cestě do cílové destinace v Berlíně. Žalobce naplňuje hned několik samostatných podmínek pro závěr, že je u něj dána existence vážného nebezpečí útěku, neboť nejen že na území České republiky pobývá neoprávněně, ale vyjádřil úmysl neopustit území Evropské unie, což potvrdil i svým jednáním, dále žalobce nemá oprávnění samostatně cestovat, neboť nemá platný cestovní pas ani vízum, na území České republiky nemá žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat. Za této situace není prostor ani pro uložení mírnějších opatření (včetně zvláštních opatření za účelem vycestování) než je zajištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Žalovaná se zabývala i reálnou možností předání žalobce do Bulharska (str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí), opatřila i zprávu Ministerstva vnitra ze dne 22. 1. 2018 k azylovému systému v Bulharsku, ani žalobce sám proti předání do Bulharska ničeho nenamítal. V případě žalobce nic nenasvědčuje nemožnosti realizace předání do Bulharska. V daném případě je žalovaná povinna zohlednit překážky zjevné prima facie, neboť v řízení o zajištění, ve kterém je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení není na rozsáhlé dokazování prostor (srov. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Soud tedy shledává odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k možným překážkám i ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení dostatečným a správným.
21. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 29. srpna 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.